

חברתי אתו איננה אולי

אתו ואני חברות כבר יותר מחמישים שנה למרות פער הגילים בינינו. זוהי חברות שיכולה הייתה להיווצר בתקופה של הקיבוץ השיתופי וההלנה בבתי הילדים, אז כל המטפלות בכל בתי הילדים היו חברות קיבוץ. מעט מאד מטפלות קיבלו השתלמויות או הכשרה לעבודה בגיל-הרך, השיטה הייתה להצמיד מטפלת צעירה חדשה למטפלת ותיקה בעלת ניסיון שתדריך אותה. אתו הייתה הוותיקה ואני החדשה.

עבדנו יחד "בפעוטון העץ" צריף ישן שאנחנו בחרנו לו את השם "פעוטון שיקמה", משום שהוא היה ישן כמו עץ שקמה עתיק ומשום שצריך היה לשקם אותו. על חורבות אותו פעוטון הקימו את "בית שיקמה" שירש את שמו מאותו פעוטון. בפעוטון הזה היה מטבחון משותף לשתי הקבוצות וביחד הכנו את הארוחות.

זו הייתה הזדמנות טובה לפתח שיחות. לאתו הייתה תודעת מזון בריא מפותחת מאד. היא הקפידה על פעילות גופנית ולמזון המתאים להתפתחות תקינה של הילדים. השיטה שלה הייתה דוגמה אישית והיה לי המון מה ללמוד ממנה ולאמץ את דרכה שהייתה הגיונית מאד בעיניי.

הילדים גדלו והתפתחו, אני עבדתי הרבה לפי האינטואיציה וניסיתי להמציא פעילויות מגוונות. אתו הייתה מתבוננת ברעיונות שלי, מתפעלת ומעריכה מאד את מה שעשיתי, ומי שמכיר את אתו יודע שהיא אמיתית מאד בתגובותיה. קיבלתי ממנה המון חיזוקים ובעיקר אימון ביכולות שלי. לעיתים הייתה אפילו מתייעצת איתי. ההערכה שלה נתנה לי המון מוטיבציה להשקיע יותר ויותר בעבודה החינוכית שלי עם ילדים. אני חושבת שבזכותה ובזכות האמון שלה ביכולות שלי, היה לי אומץ להתקדם ולהגיע לאן שהגעתי.

אחד התחביבים המשותפים שלנו היה שחייה. לעיתים קרובות לפנות ערב הלכנו יחד לבריכה ושוחחנו תוך כדי שחייה. אהבנו מאד לנסוע לים בגוש-קטיף או באשקלון, שחינו לעומק ובין הגלים נפתחו הלבבות לרווחה ושיתפנו אחת את השנייה בשיחות אישיות מרתקות. רק על דבר אחד אי אפשר היה לדבר עם אתו, רכילות ולשון הרע. יחד נסענו לאילת לבקר את משפחתה של אתו, הלכנו לצלול בים-סוף ומאד התפעלנו מהדגים והיצורים הצבעוניים שראינו במים. כשחזרנו ציירנו על קירות פעוטון העץ מבחוץ ובמקלחת דגים צבעוניים לקישוט.

בהמשך, עבדנו בסמיכות במסדרון ליד המזכירות, אתו הייתה סדרנית עבודה ואני הייתי מרכזת ועדת תרבות. בכל פעם שהיו לאתו בעיות ותסכולים בסידור העבודה היא באה לחדר התרבות לשתף אותי בבעיות שלה ואני הייתי מתייעצת איתה בתוכניות התרבות שתכננתי. גם כשעסקנו בדברים שונים, תמיד נשמר הקשר, אתו תמיד התעניינה במה שאני עושה ושיתפתי אותה בשמחה ממש עד ימיה האחרונים.

כשאתו חלתה והתאשפזה בבתי חולים שונים, קיוויתי כל הזמן שמצבה ישתפר. למרות המגבלות הגופניות, וכמעט אובדן יכולת הדיבור, לא הרגשתי שאיבדתי אותה כחברה. למולנו אתו לא איבדה את התבונה והיכולת לתקשר, היא הקשיבה למה שנאמר, קראה עיתונים וספרים הסתכלה בתוכניות בטלוויזיה והגיבה בהתאם בהבעות פנים. אתו הייתה חלק משמעותי של השבתות שלי. בכל ליל-שבת אחרי הדלקת הנרות נפגשנו בביתה עם חברותיה הקרובות והתפתחו בינינו שיחות מעניינות. כשאתו הרגישה יותר טוב, היא הייתה מקשיבה ומגיבה ולא הסכימה שנדבר על מחלות קשות ומצבים רעים.

אתו אהבה להגיע בשבת לתפילה ובזכותה הלכתי בכל שבת לבית הכנסת וישבתי לידה. היא השתתפה בתפילה, עקבה בעיניו בזמן קריאת התורה והייתה מתוסכלת כמוני כשאי אפשר היה לשמוע את הקורא בתורה. לעיתים קרובות הלכנו יחד לשיעור בפרשת השבוע. אתו אהבה במיוחד את "תפילת הלל" ונהנתה להשתתף במנגינות

המוכרות. בשבועות האחרונים אתו סבלה מכאבים קשים וכאב הלב לראותה נאבקת בכאב. המחשבה שהיא לא סובלת יותר מנחמת במקצת. אבל אני איבדתי חברה יקרה..